

Mathias Joannes Maria (Tjeuke) Neyens is geboren op 19 april 1909 in Tilburg. In 1935 werd hij uitgezonden als missionaris en was waarnemend hoofd Algemene zaken van het Centraal Missie bureau in Batavia. In 1937 stichtte hij een nieuwe missiestatie in Purwokerto.

Hij was hulp priester in Batavia van 1933 tot 1940 en aalmoezenier bij de KNIL van 1940 tot 1949. Hij was pastoor in Tegal.

Voor de oorlog was hij groepsleider en aalmoezenier bij Scouting.

Bij het uitbreken van de oorlog werd hij reserve aalmoezenier bij het KNIL. Hij bleef na de capitulatie vrijwillig als geestelijk verzorger bij de krijgsgevangenen. Pastoor Neyens reisde met de troepen mee van kamp naar kamp op Java en later Bali. In eerste instantie verbleef hij in Kamp Baros 5 in Tjimahi, dit kamp werd ook wel Kale Koppen Kamp genoemd. Tijdens de bezetting werd Scouting oogluikend toegestaan, ondanks dat het door de Jappen verboden was en in het kamp werd de Kale Koppen Kamp Stam opgericht. Deze stam bestond van juli 1942 tot november 1942. Er waren 50 leden. De leiding berustte bij Hoofdcommissaris Van der Gugten en Oubaas Wassenburg uit Bandung, terwijl bekende promotors Districtscommissaris Tober, Groepsleider Pastoor Neyens, Oubaas Louis van Waardenburg, Akela Jan Wijna en Adrianus van Brakel en vele andere bekenden uit Batavia en Bandung waren. Hij was hier ook aalmoezenier. De stam eindigde november 1942 toen de jongens werden afgevoerd naar Java.

Hij wist op listige wijze, tegen het verbod van de Japanners in, mee afgevoerd te worden van Java. Op 13 januari 1943 vertrok hij met de Wien met ongeveer 1700 krijgsgevangenen (allen Nederlanders) uit Batavia naar Singapore. Een groep van 700 man was afkomstig uit het 10e Bataljon en 1000 man uit het kamp Kampong Makassar. Al deze krijgsgevangenen behoorden tot Java Party 8, het 8e krijgsgevangenen transport dat van Java vertrok. Vier dagen later kwam het schip aan in Singapore; de krijgsgevangenen werden overgebracht naar het Changi-kamp. Enige tijd later werden ze per trein overgebracht naar de Birma-spoorweg. Hij was een van de twee Nederlandse Aalmoezeniers die in Thailand waren.

Tjeuke kwam terecht in het krijgsgevangenkamp Chungkai. Hier was hij aanwezig bij de oprichting van de Kapitein Servaes Stam op 2 december 1943. De stam heeft bestaan tot mei 1944.

Direct na de bevrijding liet hij zich weer indelen bij de parate troepen en ging mee naar Bali, Lombok en Sumatra. In 1948 keerde hij terug naar Nederland maar vertrok later weer naar de Filipijnen, Celebes en midden Java.

Hij is overleden op 22 augustus 1994 in Tilburg.

Meer informatie

[Mathias Johannes Maria Neijens- priester.jpg \(heemkundekring-made-en-drimmelen.nl\)](#)

[Japanse interneringskaarten, Surname: Neyens | Nationaal Archief](#)

[pater Mathias Johannes Maria "Tieuke" Neijens \(1909-1994\) » Stamboom Kwatta »](#)

[Genealogie Online](#)

[Achter-kawat-en-Gedek.pdf \(s-i-d.nl\)](#)

[Kapt. Servaes Stam Ned. Ind. Padvindere opgericht 2 Dec'43 Chungkai Thailand' - Het Geheugen \(delpher.nl\)](#)

[Baros 5 \(japanseburgerkampen.nl\)](#)

[Sporlijn \(japansekrijgsgevangenkampen.nl\)](#)

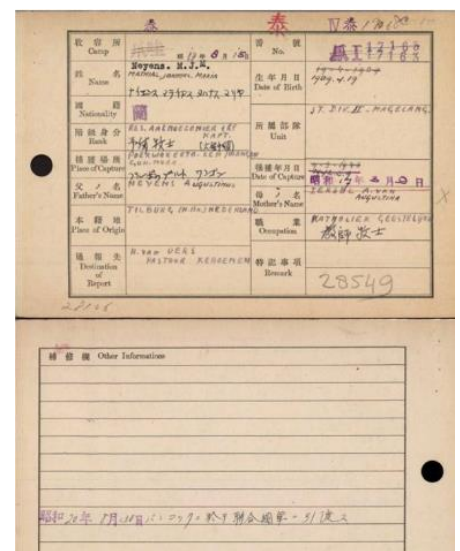
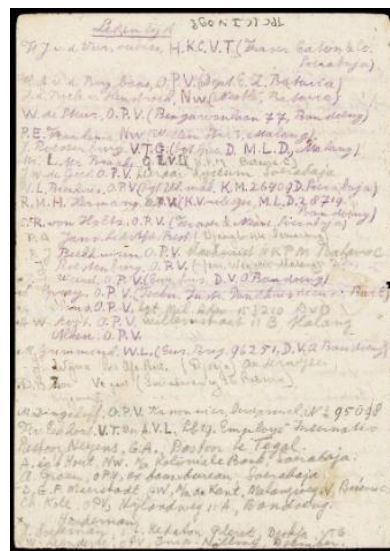
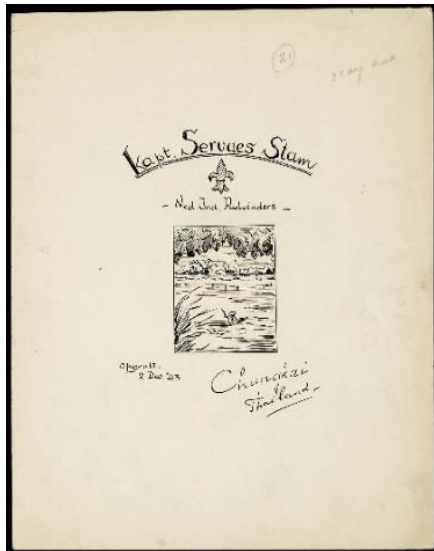
[Japanse Interneringskaarten KNIL en Marine | Nationaal Archief](#)

[Java Party 12 \(japansekrijgsgevangenkampen.nl\)](#)

[Wien](#)

[Nieuwe Tilburgsche courant » 14 okt 1954 - Art. 17 | Delpher](#)

[Nieuwsblad van het Zuiden » 17 jun 1948 - Art. 19 | Delpher](#)

Dankbaar gedenken wij
MATHIAS JOHANNES MARIA NEIJENS
missionaris van het H. Hart.

Op 19 april 1909 werd hij geboren te Tilburg. Sinds 21 september 1929 was hij lid van de Congregatie der Missionarissen van het H. Hart waartoe hij op 10 augustus 1934 priester werd gewijd. Vanaf die datum vertoont zijn levensloop veel aartalen, veel plaatsnamen en veel taken. Vanaf 1935 tot 1949 was hij in Indonesië verbonden aan het missiegebied in Batavia, missionaris in Midden-Java, geïnterneerd tijdens de oorlog in verschillende kampen waaronder dat bij de Birma-sporlijn, en tenslotte legeraalmoezenier. Van 1949 tot 1961 vervulde hij in Nederland de taak van missieprocurator. Tussen 1961 en 1965 was hij rector en overste in de Sint-Jozef-Twillingparochie te Eindhoven en van 1966 tot 1968 werkte hij in de Filipijnen. Opnieuw werd hij in Tilburg missieprocurator, van 1968 tot 1982, om vervolgens nog enkele jaren overste te zijn in het klooster te Umuiden. Daarna kwam hij in 1986 in zijn geboortestad terug, nu om het wat rustiger aan te kunnen doen. In mei 1986 nam hij zijn intrek in het Kloosterbejaardenoord MSC. Daar is hij ook gestorven op 22 augustus 1994.

Hij was in onze gemeenschap een persoonlijkheid, kordaat in zijn manier van doen, snel en direct in zijn spreken, niet erg geduldig maar wel zeer dienstbaar. En heel eenvoudig, zonder enige pretentie. Hij was een prettige, alomtgewaardeerde medebroeder, die zeker zei wat hij dacht maar ook van anderen hun eerlijke mening kon aanhoren. Het is moeilijk van zijn vele werk iets meer te zeggen dan bovenvermelde jaartallen en

plaatsnamen. In de interneringskampen heeft hij als priester veel goed werk kunnen doen, hij zelf zei ervan dat hij ongetwijfeld een bijzondere engelbewaarder heeft gehad. Die zorgde ervoor dat hij springlevend was toen in Nederland het bericht werd verspreid dat hij was omgekomen en men voor hem een Requiem-mis opdroeg. Gelukkig was hij nog in leven want er wachtte hem in het vaderland de belangrijke taak van missieprocurator. Ongeveer 25 jaar heeft hij die functie bekleed. Het missiewerk was aanvankelijk nog in volle bloei en de Nederlandse MSC had het druk in Indonesië, de Filipijnen en Brazilië. Men kan zich indenken wat een bedrijvigheid dat met zich heeft meegebracht. Elke missionaris kwam wel in contact met hem en hij op zijn beurt behartigde in het vaderland de vele belangen van elk missiegebied.

Al dat werk werd gedragen door een sterk geloof en door een mannelijke trouw aan zijn Congregatie. Met dat geloof heeft hij zich ook voorbereid op de dood waarnaar hij in de laatste weken van zijn leven verlangend uitging. Zijn vertrouwen op Gods barmhertigheid was ontroerend, zijn nederigheid heel oprecht. Hij stierf de dood van een dankbare religieus en van een waarachtig vrome priester. Bij het Hart van de Heer zal hij rust en vrede hebben gevonden.

Familieleden en medebroeders danken U oprecht voor uw meeleven.